

## HỒI 268

## Chia Nhau Hành Sự

**T**rong lúc Thiếu soái dọn dẹp chiến trường, thì hai gã ngồi trên một đồng loạn thạch cạnh bờ sông, cùng nghiền cứu tin tức quý giá mà Tào Ứng Long cung cấp.

Khấu Trọng cầm một mũi tên gãy lên nghịch ngợm, rồi nói: “Chắc là Tào Ứng Long nói thật, nếu không thì y đúng là thiên tài bịa chuyện. Ít nhất thì chuyện Dương Hư Ngạn trọng thương, cũng không phải là chuyện bịa. Hơn nữa đem ra so sánh với lời của Thương Tú Tuần, thì đích thực là hợp lý vô cùng. Hà, vị mỹ nhân trường chủ này thật nóng tính, sau này ai lấy phải nàng ta thì thật là đen đui cho kẻ đó”.

Từ Tử Lăng cười khở nói: “Cái này gọi là xuất thân bất đồng, chúng ta ngày xưa bị Ngôn lão đại chèn ép, nên từ nhỏ đã quen với chuyện nhường nhịn kẻ khác, còn nàng ta thì cao cao tại thượng, xung quanh tuy không thiếu người, nhưng nàng ta lại tự giấu mình trong bầu trời riêng, cách ly với thế nhân, thế lương tịch mịch vô cùng. Vì vậy cho dù nàng không biết đặt mình vào vị trí người khác để suy nghĩ, thì chúng ta cũng không thể trách nàng được. Chỉ hy vọng sau khi bình tâm tĩnh trí, nàng ta sẽ hồi tâm chuyển ý, bằng không thì đại kế đoạt lại Cảnh Lăng của người sẽ tan vỡ từ trong trứng nước”.

Khấu Trọng thở dài: “Ta đâu hề trách nàng, đòi người đâu phải chuyện gì cũng được như ý, nếu không thì mẹ và Tổ tỷ cũng đâu cần phải chết như vậy. Có điều nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ để cho lão Tào đi hoàn thành nốt tâm nguyện cuối cùng của mình. Hà... nếu ta đoán không lầm, Thạch Thanh Tuyền chính là người bảo quản các điển tịch của Hoa Giám Phái, thậm chí có thể còn thuận tiện bảo quản luôn cả kinh điển của Bồ Thiên Giáo gì đó. Còn Dương Hư Ngạn thì sẽ giả dạng làm truyền nhân bí mật của Hoa Giám Phái để đến Tú Xuyên gạt nàng, người định sẽ làm gì đây?”.

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: “Ta còn sự lựa chọn nào khác sao?”.

Khấu Trọng cười khì khì nói: “Đừng làm ra vẻ khổ sở như vậy, theo ta thấy thì người đang mừng quýnh lên vì có cơ đến tìm Thạch cô nương mới đúng. Con người người, ta biết

tổng, chỉ cần ngươi khẽ ngoáy ngoáy mũi một cái thì ta cũng biết ngươi đi nhà xí đúng hay là ngồi rồi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn sang phía gã, hiểu kỳ nói: “Ta thật không ngờ ngươi vẫn còn tâm trạng nói những câu bẩn thỉu như vậy đấy?”.

Khấu Trọng cười chua chát, thở dài đáp: “Lần này tuy chúng ta đã đại thắng trở về, nhưng lại mất đi gần một nửa số huynh đệ. Bọn họ đã vào sinh ra tử cùng ta, ấy vậy mà ta không thể dẫn họ về đoàn tụ với người thân, cùng hưởng phú quý, nếu không nói bậy mấy câu, thì ta biết tiết nỗi bi thương này vào đâu đây?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Phương thức tưởng niệm huynh đệ này của ngươi đúng là cổ quái kỳ kỳ thật”.

Khấu Trọng chăm chú nhìn gã rồi hỏi ngược lại: “Xưa nay ngươi còn thương xót chúng sinh hơn cả ta, tại sao lần này lại có vẻ không động lòng chút nào hết vậy?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi thở dài nói: “Không phải là ta không động lòng, chỉ cảm giác của ta đối với chuyện sinh tử dường như đã tê cứng mà thôi. Sau khi Tố tử qua đời, ta thường suy nghĩ rất nhiều về vấn đề sinh và tử. Sau khi chết con người sẽ ra sao? Là “hữu” hay là “vô”. Nếu như chết là hết, vậy thì nhất liễu bách liễu, mọi thống khổ thương tâm tuyệt vọng buồn đau đều chỉ thuộc về người sống. Còn nếu như sau khi chết con người sẽ có một cuộc sống khác, vậy thì càng hứng thú hơn. Mặc kệ là đầu thai kiếp khác hoặc xuống địa phủ hay lên thiên cung, tóm lại cũng là một trời đất khác. Cứ nghĩ như vậy, cái chết sẽ không còn đáng sợ nữa. Chúng ta đau khổ trước cái chết, chỉ là do nhìn không thấu đáo mà thôi. Giờ đây ta thậm chí còn có chút mong đợi cái chết nữa cơ. Về mặt này thì ông trời thật sự vô cùng công bằng, bất kể ngươi là phú quý vương hầu hay là bá tánh tầm thường, cũng đều phải đích thân thể nghiệm một lần”.

Khấu Trọng nghe gã nói mà ngẩn người ra, hồi lâu sau mới thở hắt ra một hơi nói: “Mong đợi thì ngươi cứ việc mong đợi, nhưng tuyệt đối không được tự tận, ít nhất là trước khi ta tìm được Dương Công Bảo Khố, ngươi không được chết”.

Từ Tử Lăng phì cười mắng: “Chết cái con bà ngươi ấy! Được rồi! Bây giờ ta sẽ lập tức lên đường đi Tứ Xuyên, còn ngươi thì sao?”.

Khấu Trọng khổ não nói: “Lý tưởng nhất đương nhiên là được cùng ngươi đi thăm Tiểu Thanh Tuyền của ngươi rồi, đáng tiếc là ta phải đến Dương Châu theo dõi tình hình của Trần

Trường Lâm và Giang Nam tử đệ bình của y, chỉ đành hẹn người ở một nơi nào đó, rồi cùng vào Quan Trung thử vận khí vậy. Hà, người phải cẩn thận đó!”.

Từ Tử Lăng thân nhiên hỏi: “Sợ ta không còn mạng cùng người đi tìm bảo tàng hả?”.

Khấu Trọng mỉm cười chân thành: “So với huynh đệ tốt của ta thì Dương Công Bảo Khố là cái thá gì chứ?”.

Từ Tử Lăng nhồm người đứng dậy rồi nói: “Ta chỉ nói đùa thôi, mọi người đều cần phải cẩn thận một chút. Chúng ta không những đã để mình cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt thiên hạ, mà còn đang đặt chân vào cuộc chiến bí mật giữa chính và tà, chỉ một chút sơ sẩy, cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đó”.

Khấu Trọng đứng vụt dậy, ngưng mục nhìn vầng thái dương đang ngả dần về phía trời Tây, nhấn giọng nói từng chữ từng chữ một: “Sự thực thì từ sau khi chúng ta có được Trường Sinh Quyết, ta và người đã bị hãm thân trong cuộc đấu tranh không người biết đến này rồi, có muốn chạy cũng chạy không nổi, đây chính là số phận đã được định sẵn của chúng ta”.

oOo

Từ Tử Lăng đi liền một mạch bốn ngày ba đêm không nghỉ, đến một huyện thành ở phía Đông Đại Ba Sơn thì cuối cùng cũng không cầm cự nổi, đành phải tìm nơi nghỉ ngơi.

Đường vào Ba Thục xưa nay đều nổi tiếng hiểm trở khó đi, bởi vì nơi đây bị quần sơn bao bọc, núi non từng điệp, núi lại cao, cốc lại sâu, ở giữa còn có sông lớn cuộn chảy, khí thế vừa hùng vĩ, lại vừa hiểm trở trùng trùng.

Muốn vào Tứ Xuyên, đi đường bộ thì phải đi qua sạn đạo trên Đại Lâu Sơn và Đại Ba Sơn, đi đường thủy thì phải qua Tam Hiệp, vì vậy bất luận các vùng đất bên ngoài có hỗn loạn thế nào, chỉ cần có thể chiếm lấy Tứ Xuyên xưng vương, dựa vào hệ thống sông ngòi dày đặc, để phát triển canh nông, tất sẽ có thể tạm thời yên phận chờ thời cơ quật khởi. Chính vì vậy mà nơi này mới được người đời xưng tụng là Thiên Phủ Chi Quốc.

Thục Quận tuy chủ yếu là người Hán sinh sống, nhưng lại quy tụ hơn bốn mươi dân tộc thiểu số khác, nên phong tình địa phương cũng vô cùng đặc sắc.

Huyện thành Từ Tử Lăng đặt chân là Thượng Dung Thành thuộc quận Phòng Lăng bên bờ Bắc sông Đỗ Thủy ở Hồ Bắc, đây là một trạm lớn trên con đường chủ yếu để vào Ba Thục, chỉ cần đi về phía tây thêm nửa ngày, là đã có thể tiến vào địa giới của Đại Ba Sơn rồi.

Thành này trên danh nghĩa thì đã lọt vào tay Chu Xán, nhưng thực chất thì vẫn do thế lực của các quan viên nhà Tùy và các bang hội địa phương kết hợp lại duy trì, vì vậy mà may mắn không bị quân Già Lâu Lan của Chu Xán phá hoại, người dân chỉ phải chịu bóc lột có giới hạn mà thôi.

Theo Bạch Văn Nguyên kể với gã thì các bang hội ở Tứ Xuyên và vùng lân cận đều tôn Xuyên Bang làm thủ lĩnh. Xuyên Bang này chính là một trong những thế lực lớn nhất ngoài Độc Tôn Bảo của họ Giải ở Tứ Xuyên, bang chủ là Thương Vương Phạm Trác, võ công cao cường, thiện dụng một cây trường thương, bối phận ngang hàng với Võ Lâm Phán Quan Giải Huy, đều được võ lâm đồng đạo tôn sùng ngưỡng mộ.

Từ Tử Lăng tắm rửa sạch sẽ rồi trở về phòng ngủ cả nửa ngày trời, đến tận quá buổi hoàng hôn, gã mới lên phố tìm một tửu quán dùng cơm. Đột nhiên, gã chợt cảm thấy như mình hoàn toàn biến thành một con người mới.

Mấy ngày liên tục kiểm trình ngày đêm khiến cho gã tiêu hao phần lớn khí lực và chân nguyên, cũng làm cho gã không có thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì, vì vậy mọi phiền não cũng đều được dẹp bỏ hết sang một bên.

Sau bữa cơm, gã lại gọi thêm một mình rượu, còn chưa kịp uống ngụm nào thì chợt sinh cảnh giác, đưa mắt nhìn ra cửa. Chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp được bốn đại hán hộ tống, hiên ngang gạt tấm màn che bước vào, không ngờ chính là nữ đương gia của Trường Giang Liên Trịnh Thục Minh.

Trịnh Thục Minh cơ hồ như cố ý đến để kiểm gã, vừa bước qua khỏi cửa đã xộc thẳng vào, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thái độ chẳng hề khách khí, phụng nhãn sáng rực thần quang: "Quả nhiên là Từ huynh!".

Bốn đại hán tản ra bốn góc đứng cảnh giới, những khách nhân khác lập tức cảm nhận được không khí dị thường, lần lượt tính tiền rời khỏi, cả điểm tiểu nhị cũng nấp vào đâu không thấy.

Từ Tử Lăng nâng chén uống cạn, mỉm cười nói: "Trịnh đương gia có gì chỉ giáo?".

oOo

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm đưa Khấu Trọng vào một trang viện bí mật thuộc sở hữu của Cự Kinh Bang ở phía Tây Nam Giang Đô.

Sau khi mọi người đều đã an tọa, Trần Trường Lâm mới hân hoan nói: “May mà tại hạ không nhục mệnh, năm trăm hai mươi tám con chiến mã Khiết Đan và Cao Lỗ đều đã lọt cả vào tay chúng ta rồi”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hai vị quả là có bản lĩnh, không ngờ chỉ cần khẽ cất tay đã thu được một số lớn chiến mã về cho Thiếu Soái quân, không biết là đã làm cách nào vậy?”.

Bốc Thiên Chí vuốt râu nói: “Đương nhiên là dùng kế để đoạt lấy, sau khi chúng ta tập trung nhân thủ ở Đông Hải, liền cho thuyền chạy ra biển lớn, sau đó giở hết tốc lực chạy về cửa biển ở Trường Giang, mai phục ở Hồ Đậu châu. Khi ba cỗ thuyền chở ngựa của bọn Quật Ca đi qua, chúng ta liền dương cờ hiệu của Lý Tử Thông lên, giả làm thuyền đón tiếp và hộ tống, lại nói phía trước đã bị quân của Đỗ Phục Uy phong tỏa, cần phải cập bờ ở Ninh Hải gần Giang Đô, sau đó đi tiếp bằng đường bộ. Tình tiết bên trong thế nào, chắc không cần phải nói Thiếu soái cũng có thể tưởng tượng ra được”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Việc này chẳng khác nào đánh gãy đi đôi chân chó của Lý Tử Thông và Quật Ca rồi, còn tình hình bên phía liên quân Đỗ, Trầm ra sao?”.

Trần Trường Lâm đáp: “Lạc huynh đang ngày đêm giám sát động tĩnh của bọn chúng, do quân Giang Hoài luôn rứt đầu rứt cổ ở Thanh Lưu, thế nên chúng ta vẫn chưa có cơ hội đột kích, chỉ đành mở mắt trần trần đợi chờ thời cơ khi chúng xuất quân tiến đánh Giang Đô mà thôi”.

Khấu Trọng vỗ ngực tự tin nói: “Nếu ta đoán không sai, trong hai ngày tới đây Đỗ Phục Uy nhất định sẽ xua quân tiến công Giang Đô, bởi vì tin tức Chu Xán và Tiêu Tiền đều lui binh, Tào Ứng Long toàn quân tận diệt chắc đã lọt vào tai lão Đỗ, bởi thế cho nên y cần phải công hãm được Giang Đô nhân lúc ta còn chưa kịp trở về Lương Đô. Tuyên Vĩnh hiện giờ đang dẫn quân đi về phía Đông rồi, còn ta ngày đêm kiểm trình tới đây, chính là vì muốn tham dự vào trường nhiệt náo này đó mà”.

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm đều lộ vẻ rung động, đều không thể ngờ rằng Khấu Trọng lại có được chiến thắng huy hoàng và khó tin đến vậy.

Sau khi Khấu Trọng tường thuật lại chuyện tấn công bọn Chu Xán, Tiêu Tiền và Tào Ứng Long thì Lạc Kỳ Phi phái người đến báo, đội tiên phong của quân Giang Hoài đã rời khỏi Thanh Lưu, tiến về phía Giang Đô.

Chúng nhân lập tức cảm thấy như có bàn tay nào đó đã vén bớt màn mây u ám, cho mặt trời chiếu rọi nhân gian.

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Đến lúc tên tiểu tử Quế Tích Lương xuất động rồi!".

oOo

Trịnh Thục Minh trợn đôi mắt đẹp của mình lên, nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng hồi lâu, nhưng dường như không có chút ác ý nào, chỉ dịu giọng hỏi: "Có lẽ Từ huynh cảm thấy khó tin, nhưng lần này nô gia tới đây là một dạ chân thành muốn hội kiến với Từ huynh, chứ tuyệt đối không phải muốn động can qua".

Từ Tử Lăng bị đôi mắt ẩn giấu rất nhiều điều khó hiểu của nàng làm cho hơi mất tự nhiên, khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp: "Vậy là tốt nhất, nếu không thì đôi bên đều không có gì tốt đẹp cả".

Trịnh Thục Minh thản nhiên nói: "Sự thực thì thực lực của chúng ta ở đây cũng không đủ để đối phó với Từ huynh, hơn nữa Trường Giang Liên cũng không muốn kết mối thù sâu không thể hóa giải với Thiếu Soái quân chút nào".

Từ Tử Lăng không hiểu nói: "Không phải các vị kết thành liên minh với Vân Ngọc Chân và Tiêu Tiền hay sao? Có tòa núi đó chống lưng, có gì còn phải cố kỵ chúng ta nữa?".

Trịnh Thục Minh mỉm cười đáp: "Cái này gọi là hình thế thay đổi, trước đây kẻ thù hàng đầu của chúng ta chính là đám lưu khấu do Tào Ứng Long làm đầu sỏ, đây chính là nguyên nhân mà Trường Giang Liên được thành lập. Còn hiện giờ thì Tào Ứng Long đã bị các vị tận diệt, vì vậy chúng ta quyết định đứng ngoài cuộc chiến giữa Thiếu Soái quân và Tiêu Tiền. Ôi, nếu không phải là vì bất đắc dĩ, có ai dám đối địch với hai người chứ?".

Từ Tử Lăng thâm nhủ thì ra là vậy, hơi lúng túng nói: "Chúng ta đáng sợ như vậy sao?".

Trịnh Thục Minh đột nhiên hô vang: "Mang rượu ra đây!".

Đám hán tử liền lập tức lĩnh mệnh, lấy rượu rót cho Trịnh Thục Minh, rồi lại đổ đầy chén rượu đã trống rỗng của Từ Tử Lăng.

Trịnh Thục Minh nâng chén lên nói: “Không ngờ Từ huynh cũng thích uống rượu như nô gia, chén này là uống mừng cho chiến tích huy hoàng, tiêu diệt toàn quân Tào Ứng Long của hai vị”.

Hai má Trịnh Thục Minh ửng hồng như phủ lên hai áng mây hồng, thứ phong tình của thiếu phụ thành thực đó khiến nàng càng thêm kiều diễm, mỉm cười nói: “Thục Minh từ sau khi tiên phu qua đời mới học người ta uống rượu, còn Từ huynh, không biết Từ huynh uống rượu vì chuyện gì?”.

Từ Tử Lăng trầm mặc hồi lâu, nhìn Trịnh Thục Minh rót đầy chén rượu rồi lắc đầu thở dài nói: “Không vì cái gì cả”.

Trịnh Thục Minh nhìn mặt đoán tình, biết gã không muốn thổ lộ tâm sự, bèn đặt bình rượu xuống, dặn dò thủ hạ ra ngoài, sau đó hạ thấp giọng nói: “Nghe nói sau khi Từ huynh giết chết Phòng Kiến Đình đã thả cho Tào Ứng Long đi, không biết chuyện này có phải sự thực hay không?”.

Từ Tử Lăng thâm sợ hãi, tự nhủ nếu chuyện này mà lọt vào tai Dương Hư Ngạn, nói không chừng y sẽ đoán ra chuyện Tào Ứng Long đem bí mật ra đổi mạng, như vậy thì vô cùng bất diệu. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng gã vẫn đáp: “Tin tức của Trịnh đương gia thật lạnh lẽ”.

Trịnh Thục Minh thở dài nói: “Vậy thì đúng là có chuyện này rồi. Ta tin rằng Từ nhất định có lý do rất tốt nên mới tha cho y một mạng. Có điều Thục Minh ngược lại còn có chút cảm kích Từ huynh, nếu không phải Từ huynh thả hán đi, Thục Minh đâu thể có được cơ hội giết y báo mối thù giết chồng được chứ”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Phu quân của Trịnh đương gia không phải là do Bạt... hà...!”.

Trịnh Thục Minh thê lương nói: “Tiền phu bị nội thương tái phát trong lúc quyết đấu với Bạt Phong Hàn mà vong mạng, nhưng kẻ khiến cho người phụ trọng thương đó chính là Tào Ứng Long”.

Từ Tử Lăng tự nhủ đúng là một món nợ hồ đồ, sợ rằng không ai biết được nên tính toán thế nào, thuận miệng hỏi: “Tại sao Bạt Phong Hàn lại động thủ với phu quân của Trịnh đương gia vậy”.

Trịnh Thục Minh cười khổ nói: “Y muốn thu một món nợ cho Đông Minh Phái, có điều nếu không phải y cậy thế hiếp người, tuyệt đối không gây ra hậu quả như vậy. Ôi! Có thể không nói chuyện này nữa được không?”.

Từ Tử Lăng vô ý lại hiểu thêm một bước nữa về quan hệ khiến người ta khó thể đoán biết của Đơn Uyển Tinh và Bạt Phong Hàn, gật đầu không nói năng gì.

Trịnh Thục Minh lại kính thêm một ly nữa: “Ly này là để chúc cho chúng ta có thể bắt được Tào Ứng Long, dùng máu của hắn để an ủi vong hồn của hàng trăm ngàn người vô tội đã bị hại”.

Từ Tử Lăng ngây người: “Lần này Trịnh đương gia...”.

Trịnh Thục Minh vui vẻ nói: “Lần này Thục Minh tới Thành Đô chính là để truy sát Tào Ứng Long, nhiều năm nay, để đối phó với tên ác tặc này, chúng ta đã tốn không ít tâm cơ, thu thập tất cả những tư liệu liên quan tới y, biết được rằng y chưa từng lưu lại một nơi nào quá một tháng, nhưng duy chỉ có Thành Đô là đã ở lại ba tháng, sau đó còn nhiều lần bí mật đến Thành Đô nữa, thậm chí còn đến một tiệm bán yên chi để mua đồ trang điểm cho nữ nhân, từ điểm này có thể thấy y nhất định có nuôi một nữ nhân ở vùng này. Trong giờ khắc cùng được mặt lộ này, ta có thể chắc chắn chín phần rằng y sẽ trốn về Thành Đô”.

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy đầu mình to như cái đầu, trong lòng còn đang do dự không biết có nên nói cho nàng ta biết Tào Ứng Long chỉ còn lại nửa năm tính mạng, khuyên nàng ta nên giơ cao đánh khẽ, thì Trịnh Thục Minh đã nói tiếp: “Thù sát phu bất cộng đại thiên, ta làm sao có thể tha cho tên ác tặc đó được cơ chứ?”.

Từ Tử Lăng chỉ đành nuốt hết những lời định nói trở lại. Trịnh Thục Minh thấy dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi của gã, thì ngạc nhiên hỏi: “Từ huynh muốn nói gì vậy? Nô gia có thể đường đột hỏi một câu hay không? Tại sao Từ huynh lại bỏ qua cho Tào Ứng Long vậy?”.

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng nói: “Tốt nhất Trịnh đương gia không nên biết những chuyện này, bằng không sẽ bị cuốn vào những phiền phức vô cùng lớn đó, điều này đối với Trường Giang Liên cũng tuyệt đối không phải chuyện hay đâu”.

Trịnh Thục Minh biến sắc nói: “Không ngờ lại nghiêm trọng như vậy! Vậy Từ huynh có điều gì khuyên bảo đối với việc ta truy sát Tào Ứng Long hay không?”.

Từ Tử Lăng ngậm tán thưởng nàng ta thông minh mẫn tiệp, tâm tư cẩn mật, thừa cơ mỉm cười nói: “Tào Ứng Long giờ đã cùng đường mặt lộ, tính mạng cũng chẳng còn được bao

năm, Trịnh đương gia tìm được hay không tìm được y, sự thực không hề phân biệt là mấy, nếu như có thể đặt mình bên ngoài chuyện này thì đương nhiên là tốt nhất”.

Trịnh Thục Minh nhướng đôi mày liễu như vầng trăng khuyết của mình lên, khẽ cắn môi anh đào hỏi: “Truy sát Tào Ứng Long là quyết định nhất chí của toàn bộ Trường Giang Liên chúng ta, từ sau khi nhận được phi cấp truyền thư, ta đã dồn hết nhân lực vật lực vào chuyện này rồi, bằng không cũng đâu thể tìm được Từ huynh nhanh đến vậy chứ. Sự thực thì chuyện này đã đến mức không thể thay đổi rồi, Từ huynh có thể nói rõ hơn một chút được không, có phải là họ Tào đã thọ nội thương nghiêm trọng rồi hay không?”.

Từ Tử Lăng thâm thở dài, cười khổ đáp: “Trịnh đương gia thứ lỗi, những gì có thể nói ta đã nói cả rồi”.

Trịnh Thục Minh khẽ gật đầu: “Chắc là nô gia vẫn chưa đáng để Từ huynh tin tưởng”.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, liền hỏi: “Tại sao Trịnh đương gia lại đi cùng với Bạch Thanh Nhi vậy?”.

Trịnh Thục Minh thấp giọng nói: “Đây cũng là một nguyên nhân khác mà thiếp thân muốn tìm gặp Từ huynh, tại sao Khấu Trọng lại gọi Bạch Thanh Nhi là yêu nữ như thế?”.

Cặp mắt hổ của Từ Tử Lăng sáng bừng lên, hàn quang ẩn hiện, thản nhiên nói: “Hỏi hay lắm! Trịnh đương gia vẫn chưa hiểu hay sao?”.

Gương mặt Trịnh Thục Minh lại biến sắc thêm lần nữa, kinh hãi thốt lên: “Vậy Bạch Thanh Nhi đúng là người của Âm Quý Phái thật sao?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Bạch Thanh Nhi là yêu nữ của Âm Quý Phái, Trịnh Thạch Như là yêu nhân của Âm Quý Phái, e rằng cả Tiền Độc Quan cũng không tránh khỏi có quan hệ. Trịnh đương gia phải hết sức cẩn thận”.

Trịnh Thục Minh thất thanh kêu lên: “Trịnh Thạch Như? Từ huynh có chứng cứ gì không? Theo ta được biết thì người này xưa nay luôn độc lập chủ kiến, không nghiêng về bất cứ phe nào, dường như không giống với yêu nhân của Âm Quý Phái lắm”.

Từ Tử Lăng làm sao có thể kể chuyện gã đóng giả làm Nhạc Sơn cho nàng ta biết được, chỉ đành nói: “Nếu không phải bị chúng ta vạch trần, thử hỏi có ai biết được long đầu lão đại Thượng Quan Long của Lạc Dương Bang lại là người của Âm Quý Phái chứ? Chuyện này chính xác vạn phần, Trịnh đương gia xin chớ nên coi thường”.

Trịnh Thục Minh sắc mặt trắng bệch, hai môi mím chặt, không nói tiếng nào.

Trực giác cho Từ Tử Lăng biết nàng ta vẫn chưa hoàn toàn tin những điều gã nói, hơn nữa bên trong còn can hệ đến cả chuyện tình cảm nam nữ, bằng không phản ứng của Trịnh Thục Minh cũng không đến nỗi cổ quái như thế kia.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, rồi lại rót thêm rượu cho mình và Trịnh Thục Minh: “Ly này đến lượt tại hạ kính Trịnh đương gia, hy vọng Trịnh đương gia có thể lấy đại cục làm trọng, bản nhân cũng xin được dùng ly này để cáo từ ở đây! Mời!”.

Lời còn chưa dứt, đã có một người sai chân bước vào tửu điểm, không ngờ lại chính là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như.

oOo

Khấu Trọng lặng lẽ nhảy xuống tường thành, cất giấu dây thừng và móc câu, trong nháy mắt đã đến được con phố hoa trong thành Dương Châu, nơi đã tiêu tốn không ít ngày tuổi thơ của gã và Từ Tử Lăng.

Gã đeo mặt nạ lên, biến thành một đại hán mũi khoằm mặt đầy râu ria, đi về phía Thiên Hương Lầu tìm Ngọc Linh phu nhân, chỉ có thông qua nàng ta, gã mới có thể liên lạc được với Quế Tích Lương mà không ai hay biết.

Có lẽ vì tin tức đại quân của Đỗ Phục Uy sắp tấn công vẫn còn chưa truyền đến đây, nên phố hoa vẫn náo nhiệt như những ngày thanh bình thuở trước, khiến cho người ta hoài nghi không biết nơi này có liên quan gì đến cảnh chiến hỏa liên miên ở bên ngoài kia hay không?.

Dọc đường hồng tự phiêu hương, đèn đỏ sáng rực như ban ngày, Khấu Trọng không khỏi nhớ lại tình cảnh khi xưa mình đứng bên nhìn trộm người khác ném ra ngàn vàng mua lấy nụ cười của mỹ nữ, trong lòng chợt dâng lên một thứ cảm giác rất khó hình dung.

Trong khoảnh khắc ấy, chuyện cũ đã tràn đầy khắp tâm tưởng của gã, khiến gã như trở lại là tên tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ Dương Châu năm xưa, sống trong những ngày tháng không biết là đau khổ hay vui vẻ, nhưng lại tràn đầy khát vọng đối với tương lai tươi sáng.

Cùng lúc đó một ý nghĩ khác cũng thoáng hiện ra trong óc, làm cho gã cảm thấy hoang mang và lạc lõng.

Sự thực thì gã vĩnh viễn không thể trở lại quá khứ, cũng không thể tìm lại những ngày tháng đó bằng hồi ức, lại càng không thể thay đổi những lựa chọn và sai lầm đã trở thành dĩ vãng.

Mất đi tức là đã mất đi rồi, thời gian là một dòng chảy vĩnh viễn không bao giờ có thể xoay chiều.

Gã đã mất đi rất nhiều thứ quý giá, con người lúc nào cũng làm ra những chuyện sai lầm, lựa chọn những con đường không đúng, sau đó rồi lại hối hận, tình trạng này không ngừng không ngừng lặp lại. Trong mơ hồ, gã cảm thấy hoang mang và lạc lõng, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tất cả nỗ lực và thành tựu trong quá khứ đều chẳng hề quan trọng, cơ hồ như chẳng hề đáng để ý vậy.

Giả như Tống Ngọc Trí cùng gã nắm tay cùng dạo chơi ở Dương Châu phần hoa này, vậy thì thật là một chuyện tuyệt vời.

Đột nhiên tiếng vó ngựa kéo gã trở lại hiện thực, giờ mới phát giác mình đã đi quá cửa lớn của Thiên Hương Lâu.

Một cỗ xe ngựa phóng ra từ cổng lớn, dáng vẻ vội vã.

Khấu Trọng chợt có cảm giác bất tường, vội vàng đuổi theo chiếc xe rất có thể là hương xa của Ngọc Linh phu nhân.

- o O o -